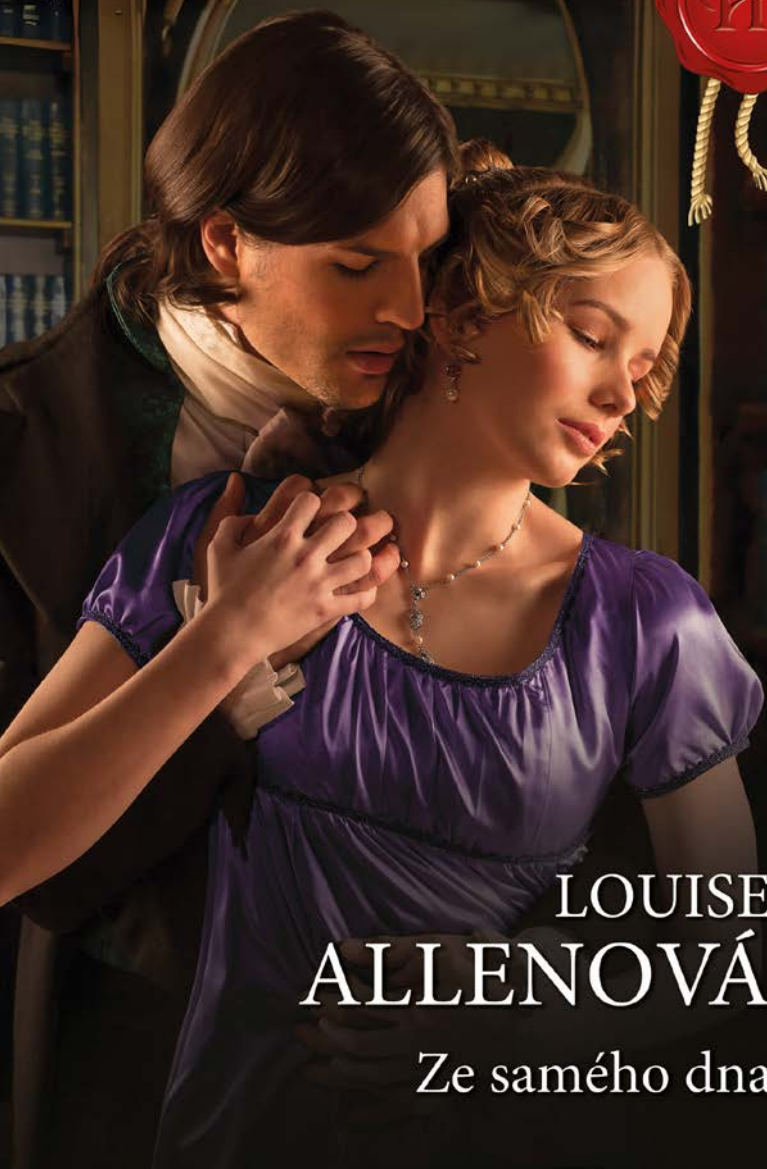

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

LOUISE
ALLENOVÁ

Ze samého dna

LOUISE ALLENOVÁ

ZE SAMÉHO DNA

PŘEKLAD

ERIKA RUMPLOVÁ

Milá čtenářko,

podzim nastupuje v plné síle a s ním přichází i čas, který je jako stvořený pro příjemné okamžiky s knihou. Na zahrádkách by mělo být pomalu vše nachystané na zimu, a co by mohlo být lepší než se uvelebit někde v teple s romantickým příběhem na klíně. Romance, které jsem si pro Vás nachystal, zastihují hrdinky ve velmi svízelných situacích, ve kterých se opravdu hodí onen pověstný rytíř na bílém koni. Samozřejmě, že mladé ženy musí prokázat odvahu a životaschopnost, ale jak Julia v povídce Ze samého dna, tak Lucy romanci V náruči diplomata, mají zároveň obrovské štěstí, že je osud v tak neblahé životní etapě svede s velkorysími a láskyplnými muži.

Přeju Vám, abyste si krásně užila jejich nelehkou pouť za štěstím a naplněním.

S láskou

Váš Harlequin

Louise Allenová

ZE SAMÉHO DNA

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
From Ruin to Riches

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin(UK) Limited, 2013

Překlad:
Erika Rumplová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2014 by Melanie Hilton
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Ze samého dna: 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2134-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2135-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2136-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

*16. června 1814, hostinec U Královniny hlavy,
Oxfordshire*

Světlo svíce mu tančilo po dlouhých, nahých údech, a když vstal a nalil si do sklenice jiskřivé rubínové víno a potom ji jediným dlouhým douškem vyprázdnil, sršel silou a mužným sebevědomím.

Spočinout v jeho objetí tady v té cizí posteli bylo něco úplně jiného, než si představovala. Bylo to méně něžné, než doufala, a bolestivější, než očekávala. Ale možná to tak vnímá jen proto, že je ještě nezkušená a neznalá, příště už to uvidí jinak, střízlivěji. Julia se opět uvelebila v teplém důlku postele.

„Jonathane?“

Vrátí se k ní, sevře ji v náruči, bude ji líbat, rozhovoří se o jejich plánech do budoucna a všechny ty nejistoty, které ji souží, se rozplynou jako jitřní mlha. Při té překotné jízdě z Wiltshiru jel celou cestu na koni vedle kočáru a lokál v přízemí, v němž poté povečeřeli, zcela určitě nebyl nejvhodnějším místem, kde by mohli probírat nový společný život.

„Julie?“ Znělo to roztržitě. „Tady se můžete umýt.“ Jonathan Dalfield ukázal hlavou k zástěně v rohu a nalil si další sklenku. Nadále se k ní obracel zády.

Náhle se jí zmocnil neklid. Že by ho zklamala? Možná je jenom unavený, ona určitě ano. Vymotala se z postele, hodila přes sebe pokrývku a přešla k zástěně, za níž bylo porcelánové umyvadlo.

Udivilo ji, jak je milování nepříjemně lepkavé. To bylo další menší překvapení toho večera plného novinek. Je to jen ponaučení za to, že jsem uvažovala jako láskou roztoužená dívka. Je nejvyšší čas, abych se opět stala dospělou ženou, která dělá rozumná rozhodnutí, abych byla skutečně paní svého života, pomyslela si a ušklíbla se nad směšnými romantickými sny. Takhle zkrátka a dobře vypadá skutečný život a ona je s mužem, jehož miluje, s mužem, který ji miluje natolik, že se neobává skandálu a jednoduše ji unese z domova.

Za zástěnu zabíhala část okna. Julia přes ně přetáhla závěs a pak ze sebe shodila pokrývku.

„Odjezd do Londýna!“ Zdola zazněla trubka, příliš hlasitě, než aby ji mohla přeslechnout. Poodhrnula závěs. Ještě zahlédla, jak dostavník s rachotem vyrazil branou ze dvora a zabočil doprava. Během chvilky byl pryč. *To je divné. A proč si vůbec myslím, že je to divné?*

Byla až příliš unavená, než aby si tím lámala hlavu. Umyla se, zavinula se do tenounké pokrývky o něco elegantněji a vyšla zpoza zástěny. A najednou se jí zcela nečekaně zmocnila nervozita a sevřel se jí žaludek.

Jonathan se už částečně oblékl, seděl v omšelém křesle, civěl do studeného krbu a otáčel sklenkou mezi prsty. Košili měl rozepnutou, bylo vidět pevnou hrud' a tmavé chloupky mizející v kalhotách... Podívala se, jak se v nich ztrácí, a cítila, jak rudne.

Je mi chladno, když mě neobjímá, pomyslela si. Nalila si víno a stulila se do stejné omšelého křesla naproti němu. Jonathan jistě myslí na zítřek, na dlouhou cestu na sever ke skotské hranici, k místu jejich sňatku. Možná se obává, že je budou pronásledovat. Pochybovala však, že by bratrance Arthura nějak zvlášť trápilo, že neví, kam se poděla. Jeho manželka Jane snad bude ječet, lomit rukama a lamentovat nad takovým skandálem, i když jí to bude ve skutečnosti zcela jedno. Pokud jí něco bude vadit, pak ztráta levné pracovní síly.

Napila se. Víno za moc nestálo, bylo trpké a řídké, ale svým způsobem ji zklidňovalo. Najednou měla pocit, že jí mozek na několik dní vypřáhl a z praktické ženy udělal zamilovanou dívku s hlavou v oblacích.

Jsi prostě zamilovaná. A všechno jsi hodila za hlavu, vysvětloval jí káravě jakýsi vnitřní hlas, patrně svědomí. *Jistě, ale to ještě neznamena, že bych byla nějaká neužitečná husa,* namítla. *Musím myslet na to, jak být užitečná.*

Bylo jí divné, proč nejedou přímo na sever do Gloucesteru a k hranici, a namísto toho se kodrcají po hrbolatých venkovských cestách. Jonathan jí však vysvětlil, že když pojedou na severovýchod na Oxford a potom změní směr na sever, zmatou

pronásledovatele, a pak už bude cesta lepší. Před deseti mílemi odbočili na silnici z Maidenheadu do Oxfordu, jenomže oxfordské hostince byly nestydatě drahé, takže nakonec vzali zavděk touto levnější možností za městem.

Bude hlídat výdaje, rozumně hospodařit s penězi, aby vystačili a Jonathan neměl zbytečné starosti. *Na sever do Skotska. Do Gretna Green. Jak romantické...*

Na sever! To je ono! To je to, co nehraje. Víno jí vyšpláchno ze sklenice a potřásnulo ubrus. Rudé jako krev. Ten dostavník jel do Londýna a odbočil doprava, tedy tím směrem, odkud přijeli.

„Jonathane?“

„Ano?“ Vzhlédl. Modré oči s dlouhými řasami, z nichž jí pokaždé blaženě poskočilo srdce, byly nečitelné jako vždy.

„Proč jsme si zajeli sem deset mil na jih?“

Výraz mu náhle ztvrdl. „Protože je to cesta do Londýna.“ Prudce odstavil sklenku a zvedl se. „Vraťte se do postele, Julie.“

„Ale my přece nemáme v Londýně co pohledávat! Jedeme do Gretny, kde se chceme vzít.“ Když neodpovídal, uvědomila si krutou pravdu. Bolestně vzdychla a špitla: „Nikdy jste neměl v úmyslu jet do Skotska, že je to tak?“

Pouze pokrčil rameny, nějakými výmluvami se ani neobtěžoval. „Kdybyste to věděla, tak byste se mnou neodjela. Je to tak, nebo ne?“

Jak se svět může během jediného úderu srdce změnit! Předtím jí připadalo, že je zima, ale s tímto mrazivým chladem se to nedalo ani trochu srovnávat. Ne,

to nebyla mýlka, žádné přeslechnutí nebo nepochopení.

„Nemilujete mě a nehodláte si mě vzít za ženu,“ konstatovala. Nyní uvažovala naprosto jasně a střízlivě.

„Přesně tak.“ Usmál se tím svým líným, jakoby ospalým úsměvem. „Byla jste svým příbuzným na obtíž, lezla jste jim na nervy, držela jste se tam zuby nehty, trvala jste na tom, že zůstanete.“

„Ale ten statek je přece můj domov!“

„Byl,“ opravil ji. „Po otcově smrti připadl vašemu bratranci. Jste mu na přítěž. Umíte si představit blázna, který by si vzal takovou pánovitou, sebevědomou ženskou, jako jste vy, a ještě k tomu bez věna? A tak...“

„A tak Arthura napadlo, že když skandálně uteču s černou ovčí rodiny jeho ženy, tak se mě jednou provždy zbaví...“

Ano, teď je to nad slunce jasnější. *A já se mu tak důvěřivě oddala...*

„Přesně tak. Nikdy jsem nepochyboval o tom, že jste inteligentní, Julie. Pouze vám to tentokrát došlo trochu pomaleji.“

Jak je možné, že vypadá stejně, že má stejný hlas, a přitom se tolik liší od muže, o němž se domnívala, že ho miluje? „Nastrojili to tak, abyste vypadal jako nepochopený vyvrženec a abych k vám pojala náklonnost.“ Ten plán nyní vypadal tak jasně, jako by ho měla na papíru rozepsaný před sebou. „Nikdy bych od Arthura nečekala tolik vychytralosti.“ Chlad se změnil v mráz a usadil se jí hluboko v žaludku. „A co se mnou zamýšlíte dál?“

„S vámi, má lásco?“ Najednou ho viděla docela jinak. Měl oči vlka, modrý, krutý, pobavený pohled. „Můžete jet se mnou dál, nemám nic proti tomu. V posteli za moc nestojíte, ale myslím, že když vás naučím pár triků, není ještě všechno ztraceno.“

„Chcete tím snad říct, že se mám stát vaší milenkou?“ *Jen přes mou mrtvolu!*

„Na měsíc nebo na dva, když ovšem budete hodná. Pojedeme do Londýna a tam si brzy někoho najdete.“ Znuděně si zívá. „A teď se hezky vraťte do postele a ukažte mi, že stojíte za to, abych si vás nechal.“ Vstal, popadl ji za ruku a vytáhl z křesla.

„Ne!“ Julia se od něj odtáhla. Prsty jí zatínal do zápěstí, až měla strach, že jí rozdrtí kosti.

„Teď je z tebe děvka,“ změnil náhle tón, „takže nech těch cavyků. Pojď a dej si říct. Nikdy nevíš. Třeba nakonec zjistíš, že se ti to líbí.“

„Řekla jsem ne!“ Je to lhář a podvodník, ale jistě ne násilník, doufala.

Zdálo se však, že i v tom se mýlila. „Uděláš, co jsem řekl, ty potvoro!“

Zazmítala sebou a bolest v zápěstí zesílila.

Noha jí na starých vyleštěných prknech ujela, předložka před krbem se shrnula a Julia zakopla a ztratila rovnováhu. Když padala, v paži jí bolestně škublo, pak ji Jonathan pustil a byla volná. Vzlykala bolestí, strachem a hněvem, s rachotem dopadla vedle krbu, převrhla koš s dřevem a srazila krbové nářadí. Třísklo o podlahu a cosi ji bolestivě udeřilo do lokte.

„Zvedej se, ty couro nešikovná!“ Popadl ji za vlasy, ovinul si je kolem ruky a zatáhl. Nemohla se odvalit,

nemohla udělat nic. Prudce se ohnala pravou rukou. Jonathan hekl a pustil ji.

Vstaň, utíkej... Odkulila se k posteli a postavila se na roztřesené nohy.

Ticho.

Ohlédla se. Jonathan ležel před krbem a kolem hlavy se mu rozlévala rudá louže. Uvědomila si, že má ruku jakoby mokrou. Podívala se a zjistila, že svírá pohrabáč. Ze železa skapávala krev.

Krev. Tolik krve. Upustila pohrabáč. Dopadl jí k bosým nohám, poskočil a zůstal ležet. To není moje krev, ale jeho. Bože můj, co jsem to provedla?

DRUHÁ KAPITOLA

Svatojánská noc 1814, panství Králova role, Oxfordshire

Zastavil ji slavičí tlukot. Jak dlouho je už vlastně na útěku? Čtyři dny? Či snad pět? Docela ztratila pojem o čase. Nohy ji zanesly na zdobný klenutý most – bolest už ani nevnímala, puchýře k celé té mizérii už zkrátka patřily – a když došla do jeho středu, do nejvyššího bodu, rozkládala se kolem ní hladina zalitá měsíčním svitem.

Klid a mír. Nikde ani živáčka, naprosté ticho, nikdo ji nepronásleduje. Pluje tu jen půlměsíc na klidné hladině jezera, kolem se tyčí temné hradby lesa, malý hnědý ptáček vydává do teplého nočního vzduchu čarovné zvuky.

Julia si sundala klobouk a pomalu se rozhlížela na všechny strany. Kde to je? Kolik toho dnes ušla? Jak daleko se dostala? Možná měla zůstat v hostinci a čelit následkům svého činu, vysvětlit, že šlo jenom o nehodu, že to byla sebeobrana, nikoli úmysl. Ne, teď je už příliš pozdě litovat.

Jak se jí podařilo utéct? Stále to kloudně nechápala.

Pamatovala si, že když ustupovala od té hrůzy u svých nohou, křičela, dost možná i ječela. Pak se rozletěly dveře a do místnosti někdo vběhl. Stačila ještě ustoupit za zástěnu, aby nikdo neviděl, jak nedostatečně je oblečena, aby nikdo neviděl krev na její ruce. Přibývali další lidé, všichni se seběhli kolem těla a jí si nikdo nevšiml.

Za zástěnou měla šaty a byla tam voda. Umyla si ruce a oblékla se, aby až před ně předstoupí, vypadala jako slušná dívka. Připadalo jí to jaksi důležité. Nedělala to jen kvůli tomu, aby uprchla před svým neúmyslným činem.

Jonathan si na kabát odložil peněženku. Instinktivně ji strčila do kabelky. Když poté sebrala odvalu, aby čelila nevyhnutelnému, a vyšla zpoza zástěny, pokoj byl už plný lidí, další se tlačili ve dveřích a snažili se nahlédnout dovnitř.

Mladé ženě v prostém šedém plášti a slaměném kloboučku nikdo nevěnoval pozornost. Všiml si jí vůbec někdo, když vtrhli do pokoje? Patrně stačila zmizet za zástěnou dřív, než se prudce otevřely dveře. Teď ji patrně považují jenom za dalšího zvědavce, za hosta, jehož přilákal ten zmatek, za ženu, která se celá bledá chvěje hrůzou nad tím, co vidí.

Pud sebezáchovy a důvtipnost štvaného zvířete jí poradily seběhnout po zadním schodišti do dvora a skrýt se mezi pytli na voze jakéhosi sedláka. Vůz se zanedlouho rozjel, a když začalo svítat, nikým nepozorována se ocitla ve zcela neznámé krajině. Nyní měla pocit, že takhle putuje, skrývá se a potají se vozí už odjakživa.

Kdyby mohla jen tak sedět a vstřebávat do sebe ten

klid a mír, to blažené, naprosté liduprázdno, kde není nikdo, před kým by se musela skrývat a komu by musela lhát. Kdyby jen tak mohla na nějaký čas zapomenout na strach a odpočinout si, dokud nenabere trochu sil, aby pokračovala v cestě do neznáma.

Uprostřed úzkého kamenného mostu zaznamenal něco šedého, ozářeného měsíčním svitem. V nočním vánku povívalo cosi jako dlouhé tmavé vlasy. Vypadá to na nějakou ženu. *Nesmysl*. Co by tady dělala? Je to se mnou stále horší, teď už dostávám i halucinace, pomyslel si.

Will Hadfield zbystřil všechny smysly. Ticho. A poté noc opět prořaly tři táhlé hvězdy, jimiž začíná slavičí zpěv. Následovaly flétnové tóny, slastná hudba, tak krásná a tak bolestivá, až musel zavřít oči.

Když je nakonec otevřel, očekával, že bude opět zcela sám. Ta postava tam však byla dál. Takže je to halucinace značně úporná, konstatoval. Jak se tak na ni díval, otočila se směrem k němu. Spatřil bledý ovál obličeje. *Že by přece jen nějaký duch?* Zmocnil se ho směšný, pověřivý strach.

Pomyslel si, že je – dalo by se to tak říct – kdesi na rozhraní tohoto světa a světa duchů. *V duchy nevěřím. Odmítám v ně věřit*. Všechno je už dost zlé i bez ustavičného strachu, že se sem vrátí strašit a bude svědkem rozkladu svého panství v Henryho nedbalých, rozhazovačných rukou.

Ale kdepak, samozřejmě že je to nějaká ženská! Žena z masa a kostí, žena bez klobouku, tmavé vlasy dávají vyniknout bledosti její tváře. Nic víc v tom není.

Přešel opatrně do hlubšího stínu na břeh jezera a pomalu se k neznámé kradl. Co vůbec dělá tak hluboko v parku Královny role? Vždyť musí být skoro míli daleko od cesty vedoucí k silnici do Aylesbury.

Nebyla zrovna drobné postavy a z ramen jí splýval dlouhý šedý plášť. Nakláněla se přes zábradlí a upřeně hleděla dolů, jako by temné hlubiny pod ní skrývaly bůhvíjaké tajemství. Z toho, jak se pohybovala, bylo patrné, že je vyčerpaná, zcela na pokraji sil.

Vtom ztuhl, protože neznámá se vyhoupla na okraj kamenného zdiva. „Ne!“ Proklínal nespolutracující, zrádné tělo, nutil nohy do pohybu, dopotácel se k mostu a chytil se konce balustrády. „Ne... neskákejte, prosím! Nevzdávejte se... Ať už se stalo cokoliv...“ Nohy mu vypověděly poslušnost a v záchvatu kašle padl na kolena.

Na okamžik si myslel, že ji vyděsil a že skočí, ale pak ten přízrak sklouzl ze zábradlí, doběhl k němu a poklekl vedle něj.

„Ublížil jste si, pane? Není vám dobře?“

Vzala ho kolem ramen a pevně ho k sobě přivinula. Na chvíli zavřel oči. Pokušení podlehnout útěšnému lidskému doteku bylo až příliš silné.

„Ne, nic se mi nestalo, jsem jenom nemocný. Ale není to nic nakažlivého,“ dodal, když lehce zalapala po dechu. „Nemusíte se ničeho obávat.“

„O sebe se nebojím,“ odvětila tak rázně, až to hraničilo s netrpělivostí. Posunula se tak, aby se jí opíral o rameno, a poté mu položila na čelo studenou dlaň. Musel se přemáhat, aby si neoddychl úlevou. „Vždyť máte horečku!“

„Tu mám v noci vždycky.“ Snažil se zkrotit dech. „Bál jsem se, že chcete skočit do jezera.“

„Ale co vás nemá!“ Cítil, jak prudce vrtí hlavou. „Nedokážu si představit, že bych někdy byla natolik zoufalá, abych něco takového udělala. Utopit se musí být taková hrůza! A kromě toho vždycky je nějaká naděje. Vždycky.“

Hlas měla tichý a lehce zastřený, jako by nedávno hodně plakala, ale vnímal v něm také sebejistotu a zároveň hebkost. „Jenom jsem odpočívala a pozorovala měsíční svit na hladině. Je tu nádherně. Takový božský klid! A do toho tak překrásně zpíval slavík. Potřebovala jsem jen trochu klidu a krásy,“ dodala a statečně se pokusila o smích.

Něco tady nehraje, něco není tak docela v pořádku. Přímo cítil, jak z ní vyzařuje napětí a vyčerpání. Když nebude opatrný, ona uteče. Anebo také ne. Vše nasvědčovalo tomu, že je odhodlaná se o něj postarat. Uvolnil se tedy, jako by měl před sebou raněné zvíře; snažil se ji nevyplašit.

„Plně vás chápu. To proto jsem tady při měsíčku,“ svěřil se. „A svatojánská noc tomu všemu dodává jakési další kouzlo. Jen se podívejte na ten krásný srpek. Za takového měsíčního svitu dokážete uvěřit skoro všemu.“

Uvěřit tomu, že jsem opět zdravý...

„Zpočátku jsem vás považoval za ducha.“

„To snad ne,“ namítla, tentokrát lehce pobaveně, a zdálo se, že ji to samu překvapilo. „Na nějakého ducha jsem až příliš tělesná.“

Každé vlákno jeho těla, těla, které si myslelo, že

se už před mnoha měsíci přestalo zajímat o druhé pohlaví, se postavilo na odpor. Její dotek byl tak příjemný. Byla měkká a zaoblená, a přesto pevná, jak ho dál držela a opírala si ho o rameno. Skoro se mu chtělo protestovat, když ho náhle pustila a vstala.

„Na co já to myslím!“ vyčetla si. „Lelkuji tady a povídám si s vámi o duchách a slavicích, a přitom vám musím sehnat pomoc. Kterým směrem to bude nejrychlejší?“

„Nedělejte si starosti. Dům je hned...“ Došel mu dech a pouze ukázal neurčitým směrem. „Stačí, když mi pomůžete na nohy.“ Bylo ponižující žádat o něco takového, ale po dlouhých měsících, když si s hořkostí uvědomil, že boj se sebou nikam nepovede, odhodil hrdost. To ona spíš potřebuje pomoc, ale tu jí nemůže poskytnout, když se nedokáže ani zvednout na nohy.

„Takže tady počkejte a já pro někoho dojdu.“

„Ne!“ Stále ještě dokázal poroučet, když musel. Se zjevnou neochotou se otočila. Zvedl pravou ruku. „Stačí, když mě podepřete.“

Cítil, že se chystá něco namítnout, ale nakonec jen semkla rty. Představoval si, že jsou heboučké a dužnaté, ale třeba si to jen namlouvá, v tom přízračném světle si tím nemůže být zcela jist. Pevně ho uchopila za ruku.

„Patrně mi řeknete,“ poznamenala, když se pracně postavil, „že jste dost starý na to, abyste věděl, co je pro vás dobré. Ale musím vám na rovinu říct, že toulat se venku v noci a v horečce, je vrchol bláznovství. Zahráváte si s životem, pane.“

„To je moje věc.“ Will Hadfield se chytil kamenné

římsy, přinutil se pevně stát a napřímil se. Je vysoká, ta moje přízračná paní, napadlo ho, stačí, aby jen lehce zaklonila hlavu, a může mi pohlédnout do tváře. Nyní viděl, že se mračí a že srpek měsíce jí ve tváři vykresluje hru slonoviny a stínu. Nedokázal odhadnout, kolik jí může být, nerozeznával podrobnosti, ale přece jen... Ústa má skutečně dužnatá, ačkoli se jí křiví nesouhlasem. Jako by odpor snášela stejně tak málo jako on. „Já si s ním už zahrál. Moc mi ho nezbývá.“

Viděl, že okamžitě pochopila, a očekával, že mu to začne vyvracet nebo že upadne do rozpaků, jak se stávalo pokaždé, když někomu řekl pravdu. Ona však jen odpověděla: „To je mi moc líto.“ Ale ovšem, i v tom měsíčním svitu přece vidí, jaká je z něj troska, takže ji jeho slova nejspíš nepřekvapila. Bylo ostatně s podivem, že se při pohledu na krácejícího kostlivce nevyděsila natolik, že by se přece jen vrhla do jezera. „Soudím, že jsem neoprávněně vstoupila na vaše pozemky. I to je mi líto, pane, a omlouvám se.“

„Ale kdepak! Vítejte na Králově roli. Doprovodíte mě a přijmete občerstvení? Pak vás můj kočí odveze domů.“ Skousla si ret a odvrátila od něj pohled. Patrně nejsem v jejích očích tak neškodný, jak si myslím. „Ubezpečuji vás, že je tam dámská ochrana, jakou si jen můžete přát. Mám nesmírně řádnou hospodyní.“

Jeho ubezpečování jí vyvolalo na tváři úsměv. Co jiného taky mohl očekávat? Dělal si iluze, když si namlouval, že by v něm mohla vidět toho starého lamače dámských srdcí, jakým býval u pluku. I naprosto

nezkušená mladičká husička by poznala, že jí z jeho strany hrozí jen zanedbatelné nebezpečí, pokud jí od něj vůbec nějaké hrozí.

„Pane, přítomnost či nepřítomnost gardedámy je to poslední, co mě momentálně trápí.“ V hlase měla jakousi hořkost, které nerozuměl. „Nemohu být vám a vaší domácnosti takhle v noci na přítěž.“

Dech se mu zklidnil a zároveň se mu patrně navrátil i rozum. Slušné mladé dámy – a tato neznámá žena bezesporu dáma je, ačkoli už nijak mladinká – se bez rozumného důvodu nezjevují v měsíčním svitu bez zavazadel nebo bez doprovodu.

„Na pozdní hodině nezáleží – můj personál je zvyklý být mi k službám i dlouho do noci. Ale co vaše zavazadla, madam? A co služebná? Někoho pro ně pošlu.“

„Nemám ani jedno, ani druhé, pane.“ Odvrátila od něj hlavu a snaha o pevný hlas byla takřka hmatatelná. „Jsem... jaksí sama. Nemám kam jít.“

Pravdu mu přiznat nemůže, to si plně uvědomovala, třebaže pokušení propuknout v pláč, vrhnout se postaršímu muži do náruče a vypovědět mu svůj příběh, bylo až děsivě silné. Co když je to nějaký soudce? Ale i kdyby nebyl, jistě bude považovat za svou povinnost předat ji zákonu. Toulá se už několik dní krajem, skrývá se v senících, utrácí měďáky za chleba, sýr a řídké pivo a je vyčerpaná, ztracená a zoufalá. Ten člověk se jistě spokojí s trochou pravdy. Musí jen doufat, že dokáže přesvědčivě lhát.

„Budu k vám upřímná, pane,“ řekla Julia a byla

vděčná za přítomnost, přitom by mu však ráda viděla do očí. „Utekla jsem z domova. Už je to několik dnů.“

„Smím se zeptat proč?“ Ten hlas, podivně mladý na muže v tak pokročilém věku, zněl zcela klidně, nezúčastněně. Ostatně se tak i tvářil.

„Bratranec, na němž jsem zcela závislá, měl v úmyslu provdat mě za muže, kterému šlo pouze o moji... zkázu. Útěk jsem považovala za jedinou možnost spásy, i když jsem kvůli ní, jak si nyní s hrůzou uvědomuji, nakonec přece jen přišla o pověst. Jistě byste mi za takových okolností nerad nabízel pohostinství. Vaše paní...“

„Žádnou nemám,“ odvětil chladně. „Ani vůči vám nemám žádné výhrady, pouze vás lituji, madam, že jste se ocitla v tak ošemetné situaci.“

Neměl by tolik mluvit, měl by se šetřit. Julia si byla jistá, že to, co řekl o svém zdraví, mínil naprosto vážně: ten muž je skutečně vážně nemocný. Jak ho podpírala, cítila i přes prvotřídní látku jeho obleku, že jeho tělo jsou jen kosti a šlachy potažené kůží. Byl vysoký, měl určitě přes šest stop. Zamlada to jistě byl svalnatý a statný muž. Nyní přerývaně dýchal a čelo měl zvlhlé.

Přišel jí na pomoc, protože si myslel, že se chystá vrhnout do jezera, a ani slovem se jí nedotkl, když se mu svěřila s tou trochou pravdy. To poslední, co pro něj může udělat, je dovést ho domů. Nevěřila, že by se popis hledané vražedkyně dostal až sem. Ale je tu určitě na noc v bezpečí? Asi ano. Úřady její jméno neznají a Jonathanovo pouzdro na navštívenky i s jeho peněženkou si strčila do kabelky. Úřady

mají tedy co do činění s bezejmenným tělem a s bezejmenným člověkem na útěku. Ne, nesmí se rozpakovat a musí být vděčná za pomoc, která se jí nabízí.

„Pojďte, pane. Jestliže si nepřejete, abych doběhla pro pomoc, potom se do mě alespoň zavěste. Určitě byste se neměl příliš namáhat.“

„Mluvíte až překvapivě podobně jako Jervis. To je můj komorník,“ prohodil trochu nevrle. Na chvíli se obávala, že zarputilá hrdost zvítězí nad zdravým rozumem, ale nakonec se do ní přece jen zavěsil.

„Říkal jste tudy, pane?“ Vykročila na bolavých nohou a snažila se nekulhat. Co kdyby si toho všiml a odmítl její pomoc?

„Jmenuji se William Hadfield,“ pronesl pracně po několika krocích. „To jen abyste věděla, koho zachraňujete. Baron Dereham.“

To jméno nikdy neslyšela, ale byla teď více než sto mil od domova a její rodina patřila pouze k venkovské šlechtě a s vyšší aristokracií se nestýkala. „Já se jmenuji...“

„Nemusíte mi prozrazovat své jméno.“ Dýchal ztěžka. Julia toho využila a trochu zpomalila. Byla unavená, celé tělo ji bolelo, ale ještě více ji vyčerpával strach.

„Klidně mohu, vaše lordstvo. Jsem Julia Priorová. *Slečna*,“ dodala sklíčeně. Až do smrti už nic jiného nebude. A tu jí došlo, že mu prozradila své skutečné jméno. *Huso*, hubovala se. Ale bylo už příliš pozdě, a navíc – není to zase tak vzácné jméno.

„Tady doleva, slečno Priorová.“ Poslušně vykročila směrem, kterým ukázal. K jejímu zděšení začínala

stoupat do svahu. Jak to lord Dereham zvládne jen s její chabou pomocí? Jako by jí četl v myšlenkách. „Tady nás čeká kavalerie,“ řekl, „už se se mnou nemusíte vláčet.“

Julia se nadechla k námitce, že ho spíš jen podpírá, než vláčí, ale hned zavřela ústa. Hlas měl dostatečně příkrý, aby pochopila, že se se svým stavem nesmířil a že by nelibě nesl, kdyby se ještě víc snažila ho šetřit. Ve svých nejlepších letech to jistě musel být pěkně arogantní a sebevědomý chlap, usoudila, jestliže dnes nese svůj stav tak těžce.

„Vaše lordstvo!“ Ze svahu sbíhali dva muži a nahore čekal lehký dvoukolový kočár. Když se první muž přiblížil, bylo na první pohled jasné, že je to komorník: čistounký, elegantní a nažehlený. Celý zadýchaný dával najevo nesouhlas. Ten druhý ve vysokých botách a v hrubém kabátu mohl být jedině někdo od koní.

„Jervisi, pomozte dámě do vozu,“ nařídil baron a pustil se jí. Julia si s komorníkovou pomocí nastoupila do prostého kočáru, jako by byla nějaká vévodkyně a ten vůz honosná ekvipáž. Za sebou slyšela tichý hovor. Potom baron vyšťekl nějaký rozkaz a usadil se naproti ní.

Kočí mlaskl a kočár se rozjel. Komorník je pěšky následoval. Po několika minutách strávených v mlčení dorazili na rozlehlé travnaté prostranství a potom jim pod koly zaskřípal štěrk.

„Ale vždyť je to hotový hrad!“ Julia se vytrhla z úvah a užasle hleděla na cimbuří, vížky, střílny... Přišlo jí to neuvěřitelné a ve stříbřitém měsíčním svitu nesmírně romantické.

„Ujišťuji vás, že velice malý. A uvnitř je pro člověka romantického založení příliš moderní. Příkop suchý, sklepení vězní jen láhve vína, padací mříž už dávno sežrala rez a jen málokdy lijeme na někoho vroucí olej.“ Znělo to, jako by toho litoval.

„Doběhni pro paní Morleyovou, aby se ujala slečny Priorové,“ nařídil lord Dereham kočímu, když jí pomohl vystoupit. Zakopla, a tím si uvědomila, že se jen stěží drží na nohou. „Vyřídí jí, ať pro slečnu Priorovou připraví čínskou ložnici. Kuchař ať nám do knihovny přinese něco teplého k večeři.“

„Ale, vaše lordstvo, vždyť už je určitě půlnoc...,“ namítla Julia. Bohatě stačí, že jí poskytne přístřeší. Aby ji v tuto noční dobu ještě krmil, to vážně není nutné.

„Nechci, abyste se toulala po kraji nebo šla spát hladová, slečno Priorová,“ prohlásil, když vystoupil a opřel se o kočího. Pod mohutnou budovou byla téměř tma a vůbec mu neviděla do tváře, jeho náladu mohla posoudit jedinečně podle velitelských příkazů. „Prokážete mi tu laskavost, že zde strávíte noc, a zítra se uvidí co dál.“

Ne, jemu se vážně nedá odporovat! Rázný starý pán, ať už je na tom se zdravím sebehůř. Ale stěží najde řešení jejího problému. Něco takového není v jeho moci. Ráno bude těžko moudřejší večera.

„Děkuji vám, vaše lordstvo. Víím, že bych vám neměla být na obtíž, ale nemohu popřít, že je mi vaše nabídka navýsost vítaná.“ Domnívala se, že po Jonathanovi už nikdy nedokáže žádnému muži věřit. Baron byl ale pokročilého věku a jistě pro ni

neznamená žádnou hrozbu. Ani ona pro něj. I když ten dobrák netuší, komu nabízí přístřeší.

„Jakmile se upravíte, slečno Priorová, sejdem se v knihovně,“ slyšela za zády, když odcházela s komorníkem do haly.

„Dolů po hlavním schodišti a pak ty dveře vlevo, slečno Priorová,“ vysvětlovala paní Morleyová a odstoupila. Julia zamumlala poděkování a vyšla z tepla a pohodlí ložnice do chodby, obložené tmavým dřevem.

Hospodyně nad stavem jejích šatů, poznamenaných dlouhou cestou, nehnula ani brvou, zato soucitně poskyávala, když uviděla její nohy. Bez dlouhého otálení doběhla pro horkou vodu, obvazy a masti.

Julia teď měla na sobě zapůjčené prádlo a přes ně vykartáčované a vlhkou houbou otřené cestovní šaty a cítila, jak se do ní vlila nová odvaha. Kdesi se dočetla, že vězně lze snáze zlomit, když je nechávají zanedbané a ve špíně. Nyní tomu věřila. Sama předtím cítila, jak kvapem ztrácí sílu a vůli a s nimi i sebeúctu.

Když scházela po starém dubovém schodišti, usoudila, že dům před nepříliš dávnou dobou vymalovali a upravili. Všechno bylo ve vynikajícím stavu a pod moderním komfortem byly místy patrné úžasné stopy starého baronského hradu. Interiér však působil poněkud neosobně, jako by jej služebnictvo sice i nadále pečlivě udržovalo, ale chyběla tu ona hnací síla, ten duch, který z něj dělal domov.

Tak se dělo i na jejích statku, když zemřel otec a ona už neměla dost sil, aby pokračovala jako dříve. Po

několika týdnech se však sebrala a opět se rázně chopila otěží. Hrdost a zcela nepřijatelná představa, že by bratranec a jeho manželka cokoli kritizovali, až přijdou domáhat se svého dědictví, jí vysušily slzy a zpevnily vůli. Usoudila, že služebnictvo se zde snaží, jak může, patrně z loajality k umírajícímu pánovi.

Těžké dveře se otevřely do místnosti, která přímo vyzařovala teplo: navzdory ročnímu období plál v krbu oheň, okna zastíraly karmínové damaškové závěsy, staré voskované regály s knihami se teple leskly. Vstoupila a muž v křesle u krbu se začal zvedat. Lovecký pes u jeho nohou vyskočil a vycenil na ni zuby.

„Lehni, Bess! Přítel.“

„Vaše lordstvo, není třeba, abyste vstával.“ Julia učinila tři chvatné kroky po koberci, opatrně se vyhnula feně, uchopila barona za paži a vtiskla ho zpátky do křesla. Do tváře mu nyní plně dopadalo světlo z krbu a ze svícnu na stole.

Tohle že je ten muž od jezera? Muž, jehož držela v náruči, muž, o němž se domnívala, že je starý a neškodný?

„Och!“ S ohromením zjistila, že se do ní vpíjejí jantarové oči, oči dravce, a vyhrkla první, co jí přišlo na jazyk: „Kolik je vám vlastně let?“

TŘETÍ KAPITOLA

Když ho pustila, opět usedl do křesla. Udýchaně se zasmál. Byl to zlý smích. „Dvacet sedm, slečno Priorová, dvacet sedm.“

„Velice se vám omlouvám.“ Tváře se jí rozhořely hanbou, chvatně ustoupila, zakopla o Bess a dopadla do křesla proti němu. „Moc se vám omlouvám, sama nechápu, proč jsem vám položila tak opovážlivou otázku, ale...“

„Ale předtím jste se domnívala, že jsem stařec, že?“ Nezdálo se, že by se urazil. Možná v jeho současném omezeném životě pohled na dámu – *ženskou*, opravila se —, která se chová tak neohrabaně a s takovým nedostatkem elegance, je pro něj dostatečným rozptýlením, aby její nedostatek slušného chování přešel pouhým mávnutím ruky.

„Ano,“ přiznala se a zjistila, že není schopna pohlednout mu do tváře. *Ty oči*. Třebaže je vyzábělý a chorobný, je to zcela nepopíratelně a znepokojivě mužský se vším všudy. Sklonila se, aby omluvně pohladila starou fenu, která jí seděla těsně u nohou a vyčítavě na ni hleděla hnědýma očima.

„Slečno Priorová,“ promluvil. Přinutila se na něj